

Varför visar sig Gud inte?

VI LEVER I EN EXHIBITIONISTISK TID. Det kan vi förstå genom hur unga människor kan förmås uppträda inför en web-kamera. Det är viktigt, heter det i olika sammanhang, att kunna sälja sig, att visa upp vad man har att erbjuda. I en tid som vår kan det ligga särskilt nära till hands att ställa frågan i rubriken ovan.

Så varför visar sig då inte Gud?

Vi hör det ofta: ”Om Gud bara hade visat sig för mig, skulle jag nog tro på honom. Men han gör ju inte det.” Det kan låta bestickande, men är det sant?

Det kan nog vara sant i något fall, men långt ifrån alltid. Människors självkännet är inte fullständig. Jag undrar: Skulle det verkligen betyda något om vi fick klart för oss både att Gud finns och hurdan han är? Eller skulle vi kanske tvärtom rata kunskapen om Gud?

Utifrån Bibelns undervisning är det tveksamt om man kan säga att människan är särskilt uppskattande till vad hon vet om Gud. Paulus säger: ”Bevisen” i skapelsen är tillräckliga. Han påstår att människor ”i orättfärdighet undertrycker sanningen” om Guds existens och egenskaper (Rom 1:18). Det är ursynen – att inte vilja erkänna Gud som Gud (Rom. 1:21). Den moraliskt klandervärda otacksamheten till Gud ställer oss med skuld inför honom. ”Så

är de utan ursäkt” (Rom. 1:20). Det gäller alla människor – även dem som inte har Bibeln. Problemet ligger därför inte i Guds uppenbarelse utan hos människan.

Jesus är inne på samma tankegång i liknelsen om Lasarus och den rike mannen (beträffande Guds uppenbarelse i Skriften, Luk. 16:19–31). Den rike mannen menade att någon från de döda borde gå till hans bröder och varna dem för platsen dit han själv kommit. Det beska svaret som Jesus låter Abraham ge är: De har Skriften. Det ska räcka. Den som har Bibeln är utan ursäkt. Även i liknelsen om såningsmannen är poängen att Guds ord inte alltid bär frukt hos dem som hör det.

Bibeln är med andra ord tydlig med att inte ens tillgång till Guds särskilda uppenbarelse i Ordet är en garanti för gensvar i tro. Det finns ingen automatik i att Ordets predikan producerar bestående tro. Förklaringen är ottron, vår djupt rotade motvilja mot Gud och hans Ord. Bibeln talar till och med om vår fiendskap mot Gud (Kol. 1:21, Rom. 8:7).

Man skulle därför väl våga påstå att ett skäl till att Gud delvis döljer sig för oss är att vi människor inte svarar adekvat på det han redan har visat oss. Vårt gensvar är inte tillbedjan och tack utan ofta i stället nonchalans eller

ointresse. Därför talar Jesus också om att inte kasta pärlor för svin (Matt. 7:6). Ge svinen vad som helst ätbart och de stoppar det i sig, men ge dem inte pärlor. Sådana begriper de sig inte på. Det är inte det att Jesus inte vill kommunicera, men han vet hur svårflirtade vi är.

Därutöver finns det en annan dimension som kanske mindre uppmärksammas. Människan är skapad till Guds avbild – till att likna Gud själv. Något finare än så går inte att tänka sig. Människans potential är hisnande och bör inte underskattas. Det gör inte heller Gud.

Gud utrustade inte Adam och Eva med en karta över jordens tillgångar av fyndigheter av guld, olja eller järnmalm. De fick i stället själva leta. Inte heller fick de i skapelsen någon konstruktionsritning över JAS 39 Gripen eller iPhone 3 G. Allt Gud sade till dem är att ”lägga jorden under sig”. Det har människorna också gjort och det har krävt nyfikenhet, ödmjukhet och systematiska studier liksom målmedvetenhet och hårt arbete. Det är ett sökande som Gud har välsignat. Det som Gud dolt i skapelsen har så blivit synligt och verkligt. Vi häpnar och nyttjar förundrat dessa gåvor. Guds stora gåvor ligger delvis dolda för ögat, men det är gåvor från honom. Och vi finner dem inte utan att leta.

Gud vet vad vi kan och därför har han dolt så mycket för oss. Det är som om Gud vill leka med oss, som man leker ”gömma nyckeln” med barn. Det kan vara mycket spännande för

barnen på ett kalas att leta och det blir ett förtjust tjut när någon hittar den gömda nyckeln. Men tanken är aldrig att barnen skulle tvingas gå hem utan att nyckeln alls har hittats. Nyckeln är gömd för att hittas – inte för att förbli gömd.

Så är det också med Guds gömda gåvor och med Gud själv. Gud döljer sig inte för att förbli dold utan för att finnas – av den som söker. Om Gud gömmer sig för oss är det för att glädjen ska bli så mycket större när vi funnit honom.

Genom Bibeln går det foljdriktigt också en ton som lockar till sökande. Att söka Gud är inte en bagatell. Inte heller är det trivialt att finna Gud. Det är tvärtom det största som kan hända en människa (Matt. 13:44).

Gud visar sig i sin skapelse och sitt Ord. Det är dock inte detsamma som att vi ser det eller ens vill se det. Vi bär på ett faktiskt ointresse för Gud. Men det kan vara så att vi inte förstått den förkärlek Gud har för att se oss sökande treva oss fram till honom (Apg. 17:27). Kunskap om världen eller Guds vägar kommer nämligen inte till oss per automatik. Så är det inte inrättat. Vi kan inte räkna med att få sådan kunskap utan viss ansträngning över tid. Därför säger Jesus: ”Sök och ni ska finna” (Matt. 7:7). Men det är inte detsamma som att Gud inte alls visar sig.

PETER HENRYSSON

Redaktör